

Αναρρίχηση στην Ελλάδα

Μαγνησία νέο πεδίο Μοναστήρι Ξενιάς

Επιμελείται
ο **ΑΡΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ**
aritheo@otenet.gr

Μαγνησία νέο Πεδίο, Μοναστήρι Ξενιάς

Στη Μαγνησία ανοίχτηκε ακόμη ένα αξιόλογο πεδίο από τους Στέλιο Κοσμόπουλο και Karsten Oelze στην περιοχή Μοναστήρι Ξενιάς στο βουνό Όθρυς Αλμυρού. Για να το προσεγγίσετε ακολουθήστε ταμπέλες προς Σούρπη και από εκεί για Μονή Ξενιάς. Λίγο πριν το μοναστήρι στα αριστερά φεύγει χωματόδρομος που σε περίπου 500 μέτρα οδηγεί στο πεδίο που είναι ορατό από το δρόμο. Το πεδίο είναι πολύ καλής ποιότητας κόκκινος ασβεστόλιθος με 30 διαδρομές για όλα τα γούστα. Αρνητικά, σταλακτιτικά, κάθετες πλάκες με μικρά τακάκια ή κοντές μπουλντεροδιαδρομές. Περισσότερα στο hellas-adventures.gr

Αριστερά. Αναρρίχηση στο Μοναστήρι της Ξενιάς. Φωτ. Στέλιος Κοσμόπουλος

Δεξιά. Κοντινή φωτογραφία του νέου πεδίου στην Ξενιά το οποίο διαθέτει βράχο εξαιρετικής ποιότητας με μεγάλη ποικιλία χαρακτηριστικών. Φωτ. Στέλιος Κοσμόπουλος

Χριστούγεννα στην Κρήτη

Φαράγγι του Κοτσουφού

Εκμεταλλευόμενοι τον ανοιξιάτικο καιρό των διακοπών των Χριστουγέννων η ομάδα της Hellas-adventures Στέλιος Κοσμόπουλος, Μαρίνα Μόγλη και Karsten Oelze, Barbara Hertner επισκέφτηκαν την Κρήτη για μια πρώτη επαφή με τα εκεί πεδία. Αφού σκαρφάλωσαν (λίγο λόγω αέρα) στον Πλακιά, επισκέφτηκαν το υπέροχο Αγιοφάραγγο όπου και σκαρφάλωσαν αρκετές διαδρομές έως 7b. Στη συνέχεια ανακάλυψαν και ξεκίνησαν ένα καινούριο πεδίο στο φαράγγι του Κοτσουφού (είναι το μεγάλο φαράγγι που καταλήγει στον Πλακιά). Εκεί ακριβώς απέναντι από το εκκλησάκι που βρίσκεται στο δρόμο υπάρχει ένα μεγάλο "πέταλο" με τεράστια σταλακτιτικά και μια μεγάλη στέγη στα δεξιά. Άνοιξαν 2 διαδρομές 7a+ στο μεγάλο σταλακτιτικό και 6c στο δεξί τοίχο. Η πρόσβαση είναι σηματοδοτημένη με πέτρες και ξεκινάει ακριβώς απέναντι από το πεδίο όπου ο δρόμος σχηματίζει μικρό πάρκινγκ. Ελπίζουμε ότι οι ντόπιοι αναρριχητές θα αναπτύξουν περισσότερο το πεδίο.

*Σταλακτίτες στο φαράγγι του Κοτσουφού.
Φωτ. Άρης Θεοδωρόπουλος*

Αναρρίχηση στο Πήλιο

Μηλιές

*Το νέο αναρριχητικό πεδίο στις Μηλιές
υψώνεται εντυπωσιακά πάνω από το
εκτεθειμένο διάζωμα.
Φωτ. Στέλιος Κοσμόπουλος*

Στο Πήλιο η ίδια ομάδα της Hellas-adventures άνοιξε ένα πολύ όμορφο πεδίο με ιδιόμορφο σκαρφάλωμα κοντά στις Μηλιές. Από τον παλιό σταθμό του τρένου ακολουθήστε τις γραμμές και αμέσως μετά τη σιδερένια γέφυρα φεύγει μονοπάτι δεξιά που οδηγεί στο πεδίο. Εκεί υπάρχουν περίπου 15 διαδρομές με έμφαση στις σκληρές κινήσεις με μικρά πιασίματα. Το πεδίο είναι πάντα στη σκιά. Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνήστε μαζί μας στο:

www.hellas-adventures.gr

Petit Clocher de Portalet

2.823μ. Οροσειρά του Trient

Το «Petit Clocher de Portalet», υψώνεται σαν μια πυραμίδα κοκκινωπού γρανίτη με απότομες πλαγιές. Οι πλευρές του λείες κάθετες και εντυπωσιακές, σαν να 'ναι κομμένες με τσεκούρι. Ξαφνικά, ξεπροβάλλοντας από το μονοπάτι των καταφυγίων του Opy και του Trient, το βλέμμα πέφτει με δέος στο μονόλιθο αυτό. Η βόρεια πλευρά του, η πιο γνωστή, ύψους περίπου 300 μέτρων, σε αφήνει άφωνο και μαγνητισμένο.

Εκεί βρίσκει κανείς διαδρομές μοναδικές: Η «État de Choc» ευθυγραμμισμένη προς τον ουρανό, δεν συναντιέται πουθενά αλλού. Η «Ave Caesar» προσφέρει την πιο όμορφη αναρρίχηση που μπορεί να φανταστεί κανείς ενώ η «Darbellay» είναι η πιο εντυπωσιακή «σχισμή» των Άλπεων...

Βρίσκεται στο Val Ferret, πάνω από το χωριό Orsieres (περιοχή που κάποτε υπήρχαν ίσως ακούδες...), και από όπου περνάει ο δρόμος της πόλης Martigny προς το Μοναστήρι του Αγίου-Βερνάρδου (ο οποίος επιτρέπει την επικοινωνία μεταξύ Ελβετίας και Ιταλίας), το «Petit Clocher de Portalet», περιγράφεται στους ορειβατικούς οδηγούς του Λευκού Όρους και των Ελβετικών Άλπεων της περιοχής Valais.

Παράδοξα όμως βρίσκεται έξω από τα υπερτουριστικά κυκλώματα.

Μόλις λοιπόν ανακαλύψετε όλες τις δυνατότητες που σας προσφέρονται, προγραμματίστε χωρίς άλλο την επίσκεψή σας.

Claude Remy, e-mail: claudio.remy@bluewin.ch
Μετάφραση: Νικόλας Ξανθόπουλος (Λοζάνη, Ελβετία)
Επιμέλεια: Άρης Θεοδωρόπουλος

1ο μέρος: Πρώτες αναβάσεις της κορυφής και των ορθοπλαγιών

Η πρώτη αναρρίχηση του «Petit Clocher de Portalet»

Η κορυφή δεν είναι παρά μια συνέχεια από «πέτρινες βελόνες». Ακόμα και η δυτική κόψη, η μόνη αδυναμία της, φαίνεται απροσπέλαστη, διότι για να φτάσει κανείς στη σχισμή της αφετηρίας χρειάζεται να αναρριχηθεί ένα «διάδρομο» που διασχίζει τη βόρεια πλευρά του Portalet.

Αλλά εδώ, η κόψη δεν δεσπόζει μόνο το χώρο, τον «συντριβει» κυριολεκτικά σε σημείο να κλονίσει τον ενθουσιασμό των ελάχιστων που το ριψοκινδυνεύουν.

Στις 26 Αυγούστου 1897, μερικοί «τολμηροί» δοκιμάζουν... Ο Maurice Crettez, μεγάλος οδηγός της εποχής, καρφώνει πέντε σιδερένια «καρφιά», με τη βοήθεια του συνάδελφου του Emile Revaz, ενώ ο «πελάτης» τους, Edmond Lardy, εγκαταλείπει τη διαδρομή στα μισά.

Οι σχοινοβάτες προχωρούν κατά μήκος των απύθμενων πλευρών και ανακαλύπτουν, από το εναέριο σημείο, ότι το κενό αυξάνεται ακόμα. Επί μισό αιώνα θα παραμείνει η μόνη διαδρομή του Petit Clocher de Portalet.

Η πρώτη αναρρίχηση της βόρειας πλευράς του «Petit Clocher de Portalet»

Ύστερα από πολλές δοκιμές, μια ομάδα από το Martigny, κατορθώνει, στις 23 Σεπτεμβρίου 1956, μια «διαδρομή» στη βόρεια πλευρά. Οι Michel Besse, Marcel και Pierre Cretton, Paul Roggio, αρχίζουν στα μισά του διαδρόμου που ξεκινά από τη ρωγμή του Portalet.

Αρχικά «ψάχνονται» πάνω στις «πλάκες» και τυχώματα που απαιτούν τεχνητά περάσματα και, τελικά να εγκαθιστούν 4 καρφιά γκολό. Είναι από τα πρώτα που χρησιμοποιήθηκαν στις Άλπεις.

Η ανάβαση αυτή καταρρίπτει το μύθο του «αδύνατου» της αναρρίχησης του «Petit Clocher de Portalet».

Η «πρεμιέρα» της Ανατολικής πλευράς.

Η στενή Ανατολική πλευρά, που δύσκολα μπορεί κανείς να παρατηρήσει από κοντά, παρουσιάζει δύο «σχισμές-καμινάδες» που χωρίζουν την πλευρά από πάνω μέχρι κάτω.

Δύο ομάδες από το Martigny, η μια με το Michel Rey, και η άλλη με τον Pierre Cretton δοκίμασαν χωρίς επιτυχία την αναρρίχηση της δεξιάς σχισμής. Απογοητευμένοι και οι δύο προτείνουν την ανάβαση στον καλύτερο αναρριχητή της εποχής, το Michel Vaucher από τη Γενεύη. Λόγω κακοκαιρίας στο Champonix ο Vaucher και ο ιταλός Gamboni πηγαίνουν με βέσπα στο Champrex. Από εκεί φτάνουν στο καταφύγιο Omy. Στις 22 Ιουλίου 1958 η βροχή σταματά. Οι δύο ορειβάτες φτάνουν στους πρόποδες του Portalet, πάνε μέχρι τη βάση της καμινάδας αλλά υποχρεούνται να σταματήσουν λόγω... νύχτας.

Την επομένη... χιονίζει! Αλλά το ηθικό παραμένει υψηλό και η αναρρίχηση ξαναρχίζει.

Σε λίγο ο καιρός καλυτερεύει, η καμινάδα προσπερνιέται, με το στυλ της εποχής - ένα η δύο καρφιά ανά μήκος σχοινιάς - και οι δύο αναρριχητές βρίσκονται στην κορυφή μιας από τις δυσκολότερες ορθοπλαγιές των Άλπεων.

Η Νοτιο-Ανατολική πλευρά.

Μεταξύ του 1956 και 1960, πολλοί αλπινιστές δοκιμάζουν να δαμάσουν τη νοτιο-ανατολική ορθοπλαγιά που μοιάζει περισσότερο με στυλό (πάσσαλο). Μερικοί μάλιστα δοκιμάζουν από την επάνω μεριά. Τελικά, στις 15 Ιουνίου του 1961 οι Michel Rey και Christophe Vouilloz κατορθώνουν την αναρρίχηση από κάτω μέχρι την κορυφή.

Ο Michel Rey θυμάται καλά: «Για την εποχή εκείνη και για την εμπειρία μας ήταν πάρα πολύ δύσκολο. Παρ'όλο που χρησιμοποιήσαμε το υλικό που άφησαν πολλοί πριν από μας επί τόπου... Όταν φτάσαμε λοιπόν στην κορυφή η ανακούφιση ήταν μεγάλη...»

Τέσσερα χρόνια αργότερα το ζεύγος Vaucher κατορθώνει μια δεύτερη ανάβαση. Η Yvette, σύζυγος του Michel, είναι η πρώτη γυναίκα, από τις λίγες που αναρριχήθηκαν στο Petit Clocher de Portalet, αλλά και σε πολλές άλλες κορυφές των Άλπεων και των Δολομιτών.

Η βόρεια πλευρά

Η πλευρά αυτή, κάθετη και ογκώδης, φαίνεται ανίκητη. Ενδιαφέρει όμως αφάνταστα ένα νέο οδηγό βουνού της περιοχής, το Michel Darbellay από το χωριό Fouly.

Με τον πελάτη του Henry-Lucien Brun φτάνουν, στις 20 Αυγούστου 1962, στο πόδι (στη βάση) της βόρειας πλευράς αλλά ένα κομμάτι πάγου φράζει ακόμα τη δεξιά μεριά του βράχου.

Ο Darbellay σκαρφαλώνει βάζοντας μερικά καρφιά στον τεράστιο πορτοκαλί τοίχο, αλλά υποχρεούται να

σταματήσει γιατί ο πελάτης του δεν είχε την αναγκαία πείρα για τέτοιες δυσκολίες.

Στις 30 Αυγούστου και 1η Σεπτεμβρίου, με το μικρότερο αδελφό του Daniel, ξαναδοκιμάζουν την αναρρίχηση. Κατορθώνουν να περάσουν το γρανιτένιο τοίχο με τεχνητή αναρρίχηση βάζοντας εναέρια ρελέ. Μετά από μια εντυπωσιακή τραβέρσα προς τα αριστερά του τοίχου οι δυσκολίες λιγοστεύουν και τελικά, αφού χρησιμοποιήσουν πάνω από... 100 καρφιά και ξύλινες σφήνες φτάνουν στην κορυφή!!!

Οι επόμενες αναρρίχσεις της πλευράς αυτής έδωσαν την ευκαιρία να γίνει ένα φιλμ το οποίο, μετά την προβολή του, άφησε εποχή στον ορειβατικό κύκλο.

1969: Απίστευτος συνδυασμός των τριών διαδρομών την ίδια ημέρα.

Τη χρονιά αυτή ο Rene Mayor συναντά τον Armand Sarrasin, από το Praz de Fort, χωριό κοντά στο Petit Clocher de Portalet. Ο Sarrasin είναι 20 χρονών και, προς το παρόν, δεν έχει συναίσθηση των αναρριχητικών του ικανοτήτων... Παντού σπάνε τα ρεκόρ ταχύτητας και, με μια παρόρμηση του νεαρού Sarrasin, το δίδυμο σκαρφάλωνει τον ίδιο μήνα, το καλοκαίρι του 1969, τρεις από τις πιο φημισμένες ορθοπλαγιές των Άλπεων: την Walker, το Eiger και το Badié.

Στις 15 Ιουλίου 1969 κατορθώνουν κάτι το απίστευτο: να σκαρφάλωσουν την ίδια ημέρα τρεις διαδρομές του Clocher de Portalet. Ο Mayor γνωρίζει τις διαδρομές που είναι ήδη εξοπλισμένες κι έτσι μπορούν να ξεκινήσουν «ελαφροί». Στις 3.30 πμ αφήνουν πίσω τους το καταφύγιο Omy.

Δεμένοι με το σχοινί γύρω από τη μέση, όπως όλοι την εποχή εκείνη, προχωρούν με «τεντωμένο σχοινί».

Ο ρυθμός μειώνεται που και που στα δύσκολα περάσματα για να αλλάζουν τα καραμπίνερ.

Μετά την αναρρίχηση της κορυφής κατεβαίνουν στα γρήγορα με την τεχνική του rapél με το σχοινί γύρω από τον ώμο και το μηρό, από τη δυτική κόψη και τρέχουν προς τη νότιο-ανατολική. Χάνουν χρόνο προσπερνώντας άλλους ορειβάτες αλλά στις 8.30 είναι κάτω από τη διαδρομή Vaucher» και 13.45... στην κορυφή!

Οι «χειμερινές» αναβάσεις.

Η χειμερινή αναρρίχηση του Portalet αποδεικνύεται ειδικότητα του Groupe de Haute Montagne της Λοζάνης. Πράγματι οι πρώτοι ορειβάτες της περιόδου αυτής είναι ή γίνονται σύντομα μέλη του.

Στις 28 Απριλίου και 1η Μαρτίου του 1965, οι Jean-Pierre Siebenmann και Leon Weissbaum πραγματοποιούν τις «χειμερινές» αναβάσεις της βόρειας πλευράς. Μετά την πρόσβαση στο χιονισμένο δάπεδο παρουσιάζονται δυσκολίες μεγαλύτερες από το αναμενόμενο ενώ ο ουρανός συννεφιάζει. Μετά το πλάτωμα δεν υπάρχει πλέον χιόνι λόγω της καθέτου και λείας επιφάνειας, αλλά ο καιρός χαλάει γρήγορα και το κρύο γίνεται τσουχτερό. Η νύχτα τυλίγει τους αναρριχητές και χρειάζεται να διανυκτερεύσουν πάνω στο βράχο. Η καταιγίδα ξεσπά, χιονίζει και ο άνεμος ουρλιάζει. Η νύχτα είναι κόλαση και τους φαίνεται αιώνας. Δεν υπάρχει δρόμος διαφυγής στο σημείο αυτό και η ανάβαση αδύνατη. Η συνέχεια της περιπέτειας αυτής είναι αντάξια των μεγάλων «χειμερινών» με ένα σκοπό: την επιβίωση. Δεν έχουν άλλη επιλογή. Πρέπει να συνεχίσουν. Με υπεράνθρωπες προσπάθειες και με τρομερές καιρικές συνθήκες φτάνουν στην κορυφή. Η κατάβαση από τη δυτική όψη κάνει τον Weissbaum να αναλογιστεί ότι «δεν ξέρουμε πώς, μ' αυτές τις τρομερές συνθήκες, αλλά με πολλή τύχη...».

Με δυσκολία ξαναβρίσκουν τα σκι τους και με φόβο που μπορεί να φανταστεί κανείς κατεβαίνουν τις ατέλειωτες παρυφές προς το Praz de Fort. Τελικά όλα πήγαν καλά...

Στα τέλη του 1960 κι άλλοι Λοζανιώτες, όπως οι Ezio Lettry και Alain Villiger, μεταξύ των καλύτερων αλπινιστών της χώρας, έχουν βάλει σκοπό την αναρρίχηση του κεντρικού πυλώνα του Freney, στην οροσειρά του Λευκού Όρους, και προπονούνται εντατικά ακόμα και το χειμώνα.

Μετά από πολλές δοκιμές κάνουν, στις 27-28 Ιανουαρίου του 1969 τη νοτιο-ανατολική του Portalet και κάνουν βίνουας κάτω απ' την κορυφή. Στη συνέχεια πραγματοποιούν άλλες μεγάλες διαδρομές σε λίγο χρονικό διάστημα. Ο Villiger σπουδάζει ιατρική και πρέπει να περάσει εξετάσεις. Μόλις παίρνει το πτυχίο του η αναρρίχηση γίνεται ο πρώτος στόχος του, και συνεχίζει τις διάφορες αναβάσεις.

Στις 22-23 Δεκεμβρίου κατορθώνει την πρεμιέρα της ανατολικής πλευράς του Portalet, διαδρομή «La Darbellay», με σύντροφο τον Edgar Oberson ο οποίος δύο χρόνια αργότερα πραγματοποιεί την πρεμιέρα της διαδρομής «La Vaucher», με το Rene Mayor.

Το χιόνι τους εμποδίζει και χρειάζεται να σπάσουν τον πάγο με το σφυρί. Έχουν πάρει μαζί τους λίγο νερό και δύο πορτοκάλια -παγωμένα όλα- και δύο σοκολάτες, αλλά αυτοί... τραγουδούν και την επομένη το πρωί βρίσκονται στην κορυφή.

Πάνω από δέκα χρόνια πέρασαν χωρίς νεότερα επιτεύγματα...

Maurice Cretetz (1872-1948).

Γεννήθηκε σε μια οικογένεια 15 παιδιών. Σύντομα φαίνεται ότι είναι ένας πραγματικός αθλητής, με δεξιότητες πάνω απ' το κανονικό και «Ηράκλεια» δύναμη.

Οδηγός βουνού στα 24 του ξεκινά μια καριέρα ανάλογη των μεγαλύτερων ορειβατών. Γίνεται θρύλος των Άλπεων.

Michel Vaucher (1936-2008).

Γεννήθηκε στη Γενεύη και ήταν ο πιο ενεργός αλпинιστής τέλους δεκαετίας 1950-60.

Οι Cretton από το Martigny

Τρία αδέρφια, οδηγοί και συγγενείς των Οδηγών της κοιλάδας του Chamonix.

Ο Michel, γεννημένος το 1931, είναι αυτός που πρώτος «κατέλαβε» τη βόρεια πλευρά του Petit Clocher. Οι αδελφοί του, Hubert και ο Pierre (γεννημένοι 1936 και 1938), είναι πολύ ενεργοί στο επάγγελμά τους.

Michel Darbellay.

Γεννήθηκε το 1934, σε οικογένεια 8 παιδιών, με πολύ αθλητικό πατέρα. Στην καρδιά των βουνών ο νεαρός

Michel ανακαλύπτει την αναρρίχηση σ' ένα «μπλοκ» σ' ένα λιβάδι στη Fouly, την «Πέτρα του λύκου». Το 1963 κάνει την πρώτη «σόλο» ανάβαση της βόρειας πλευράς στο Eiger.

Στη μνήμη του Leon Weissbaum.

Γεννημένος το 1933, είναι ο πρώτος γαλλο-ελβετός που προπονείται καθημερινώς στην αναρρίχηση, 30 λεπτά ασκήσεις την ημέρα επί 40 χρόνια! Ασκείται καθημερινά στο bouldering, βελτώνει την ισορροπία του περπατώντας πάνω σε στενά κιγκλιδώματα (σε στάδια ή σε γέφυρες), σκαρφαλώνει σε προσόψεις κτιρίων και στα «κρυφά» σκαρφαλώνει από δέντρο σε δέντρο σαν τον... Ταρζάν. Για συμπλήρωμα κάνει μεγάλους περιπάτους με ποδήλατο. Αυτός ο μικρόσωμος, 1μ60 και 52 κιλά, είναι ένας φοβερός «βραχοαναρριχητής». Αναρριχάται στις αρχές του 1960 προβλήματα με υποχρεωτικό δα, στην Ecuelle, στις Άλπεις του καντονίου Vaud. Στο Miroir d'Argentine ανοίγει διαδρομές 500 μέτρων, κάνει «χειμερινές», «σόλο», «αλυσιδωτές διαδρομές», και εξωφρενικούς χρόνους. Το Σεπτέμβριο του 1976, χρονομετρείται ξεκινώντας από το εσπιατόριο του Solalex, περνά την «direct», την κορυφή της «Haute-Corde», και την Poreyrette, με επιστροφή στην αφετηρία μετά από 1 ώρα και 20 λεπτά! Το ρεκόρ αυτό δεν έχει σπάσει μέχρι σήμερα...

"Το άρθρο συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος με τη νεότερη αναρριχητική ιστορία του Petit Clocher de Portalet".

